

Az isteni gondviselés

Isten nehéz és csüggesztő körülmények között, még fiatal emberként hívta el Ésaiaást a próféta küldetésére. Akkoriban szerencsétlenség fenyegette az országot. Isten törvényének taposásával Júda népe eljátszotta az Úr védelmét. Az assír haderő Júda királysága ellen készült. De nem az ellenség fenyegetése volt a legnagyobb baj: az Úr szolgáját a nép romlottsága csüggesztette el legjobban. Hitehagyásukkal és lázadásukkal kihívták magukra Isten büntetését. Az ifjú prófétának üzenetet kellett közvetítenie számukra. Tudta, hogy csökönyös ellenállásba ütközik majd. Reszketett, ha önmagára nézett, és ha azok megátalkodottságára és hitetlenségére gondolt, akikért fáradoznia kell. Küldetése szinte teljesen reménytelennek látszott. Feladja hát, s hagyja Izraelt elveszni a bálványimádás miatt? Ninive isteneit imádják talán az emberek, dacolva a menny Isteneivel? {5T 749.2}

Ilyen gondolatok gyötörték őt, amikor ott állt a szent templom oszlopocsarnokában. Hirtelen a kapu és a belső függöny felemelkedni vagy visszagördülni látszott, ő pedig egyenesen belátott a szentek szentjébe, ahova még próféta sem léphetett be. Látomásban az Urat látta maga előtt, magas, felemelt trónon, kinek palástja betöltötte a templomot. A trón mellett egy-egy angyalt látott, két szárnyal lebegve, másik két szárnyukkal az arcukat, kettővel a lábukat fedték be tiszteletteljesen. Ezek a szolgáló angyalok ünnepélyesen emelték fel szavukat: „Szent, szent, szent a seregek Ura, teljes mind e széles föld Isten dicsőségével!” (Ésa. 6:3), míg az oszlop és a cédruskapu reszketni látszott a hangtól, s a templom betelt dicsérettel. {5T 750.1}

Ésaiaás soha azelőtt ilyen tökéletesen meg nem értette az Úr nagyságát és teljes szentségét, s azt gondolta, hogy emberi mulandósága és érdemtelensége miatt el kell vesznie Isten jelenléte miatt. „Jaj, nekem! – kiáltott fel. – Elvesztem, mert tisztátalan ajkú ember vagyok, és tisztátalan ajkú nép között élek, mégis láttam a királyt, a seregek Urát!” (Ésa. 6:5) De az egyik szeráf odajött hozzá, s képesítette a felelősségteljes küldetésre. Oltárról vett izzó paraszat érintett ajkához, e szavakkal: „Mivel ez érintette ajkadat, eltűnt gonoszságod, és bocsánatot nyert a bűnöd.” S amikor Isten hangját hallotta: „Kit küldjek és ki megy el nekünk?”, Ésaiaás szent bizalommal felelt: „Itt vagyok én, küldj el engem.” (Ésa. 6:7-8) {5T 750.2}

Mit számít, ha földi hatalmak sorakoznak fel Júda ellen? Mit számít, ha a próféta ellenállásba ütközik küldetése teljesítése közben? Látta a királyt, a seregek Urát, hallotta a szeráfok énekét: „Teljes mind e széles föld az Ő dicsőségével”, s e látomás megacélozta a prófétát az előtte álló feladatra. Hosszú, fáradságos küldetésében mindvégig ennek a jelenetnek az emlékét hordozta magával. {5T 751.1}

Ezékiel, a káldeusok földjén száműzetésben élő próféta is látomást látott, amely ugyanazt értette meg vele Izrael Istenének hatalmáról. Amikor a Kebár folyó partján időzött, északról mintha forgószél támadt volna és nagy felhő. Fényesség vette körül, a tűz közepében valami fénylett, mint az érc. Négy élőlény mozgatott négy furcsa, egymásba szerkesztett kereket. „S magasban ezek felett mintha zafírkő lett volna, olyan, mint egy trón, ezen a trónfélén meg, fenn a magasban, emberhez hasonló lény... Az élőlények között olyasmit láttam, mint az égő szénfáklya, amely imbolygott az élőlények között. A tűz lobogott, és villámok törtek elő a tűzből... Szárnyaik alatt emberi kezek voltak...” (Ezék. 1. fejezet) {5T 751.2}

A kerekeken belül kerekek forogtak, s első pillantásra mindez bonyodalmasnak, összevisszaságnak tűnt Ezékiel előtt. De amikor elindultak, gyönyörködtető pontossággal és tökéletes összhangban mozogtak. A kerekeket mennyei lények igazgatták, s mindenekfelett a dicső trónon ott ült az Örökkévaló, akit szívárvány – a kegyelem és a szeretet jelképe – vett körül. Ezékielt, aki a megrendítő jelenet félelmetes szépségétől arcra bukott, hang szólította, hogy álljon talpra, s hallgassa az Úr szavát. Majd Isten figyelmeztető üzenetet bízott rá Izrael számára. {5T 751.3}

Akkor kapta a látomást, amikor borús előérzet töltötte el. Atyái földje romokban hevert. A valamikor élettől pezsgő város lakatlan volt. Nem hallatszott kacagás, sem dicsőítő ének a falak között. Maga a látók is idegen volt idegen földön, ahol határtalan nagyravágyás és vad kegyetlenség uralkodott. Szorongatta lelkét a zsarnokság is igazságtalanság látványa, ezért éjjel-nappal kesergett. De a Kebár partján látott jelképek felfedték előtte a hatalmat, amely erősebb, mint a földi uralkodók. A kegyetlen assír és babilóniai királyok felett a kegyelem és igazság Istene ült trónján. {5T 752.1}

A próféta szemében áttekinthetetlenek, átláthatatlannak tűnő dolgok a mindenható kéz irányítása alatt álltak. Isten Lelke, aki ezeket a kerekeket irányította, összhangot teremtett a zűrzavarban. Ugyanígy ellenőrzése alatt áll az egész világ. Dicső lények százmilliói állnak készen, hogy szavára meghíúsítsák a gonosz hatalmak és gonosz emberek akaratát, és jót hozzanak ki azokból Isten hűségesei számára. {5T 752.2}

Hasonló módon, amikor Isten a szeretett János előtt készült feltárni a gyülekezet jövőbeli történetét, biztosította róla, hogy az Üdvözítő szívében viseli népe ügyét, ezért gondoskodni fog róluk: megmutatta neki az emberfiához hasonlót, aki a hét gyülekezetet jelképező gyertyatartók között jár. Lepergette János előtt a gyülekezet utolsó küzdelmeit a világi hatalmakkal, de azt is megengedte neki, hogy lássa a végső győzelmet és szabadulást. János szemtanúja volt a gyülekezet élethalálharcának a fenevaddal és képével, s azt is látta, amikor elrendelték, hogy mindenki halálbüntetés terhe mellett köteles imádni a fenevadat. De túltekintve a harc zaján és füstjén, sokaságot látott állni a Báránnyal a Sion hegyén, akik a fenevad bélyege helyett az „Atya nevét viselték homlokukon” (Jel. 14:1). Ismét látta azokat, akik legyőzték a fenevadat, annak képét és nevének számát, s ott álltak hárfáikkal az üvegtengeren, Mózes és a Bárány énekét énekelve. {5T 752.3}

Ezeket a tanításokat a mi okulásunkra jegyezték fel. Istenhez kössük hát a hitünket, mert olyan idők állnak közvetlenül előttünk, amelyek próbára teszik majd az emberek lelkét. Krisztus, amikor az Olajfák hegyén beszélt, felsorakoztatta azokat a félelmes csapásokat, amelyek második eljövételét előzik meg: „Hallotok majd háborúról és háborús hírekről. Nemzet nemzet ellen és ország ország ellen támad. Éhínség, dögvész és földrengés lesz mindenfelé. De mindez csak a gyötrelmek kezdete.” (Mt. 24:6-8) {5T 753.1}

Bár ezek a jövendölések részben beteljesedtek Jeruzsálem pusztulása idején, közvetlenebbül vonatkoznak az utolsó időkre. Komoly és ünnepélyes események következnek. A jövendölések gyors egymásutánban teljesednek be. Az Úr az ajtó előtt áll. Rövidesen elkezdődik az a kor, amelyben felélednek a múlt ellentétei, és új ellentétek is keletkeznek, amelyek minden embert érintenek. Ma még csak nem is álmodunk azokról az eseményekről, amelyek a világra következnek. Az ellenfél embereken keresztül ügyködik. Akik meg szeretnék változtatni az alkotmányt és vasárnapünneplést elrendelő törvényt akarnak, nem gondolják meg, hogy mi lesz ennek a következménye. A válság hamarosan bekövetkezik. {5T 753.2}

Ebben a helyzetben Isten népe ne bízson magában! Az Ésaiásnak, Ezékielnek és Jánosnak adott látomások bizonyítják, mennyire szoros az összefüggés a földi események és a menny között, s milyen messzemenően gondoskodik Isten az Őbenne bízókról. A világnak van kormányzója. A közelgő események sora Isten kezében van. A menny fensége igazgatja a nemzetek sorsát és egyházának gondjait is. {5T 753.3}

Ne engedjük meg magunknak, hogy túlságosan aggódjunk, gyötrődjünk és bizonytalankodjunk az Úr munkájának végzése közben. Nem hagyja véges emberekre, hogy ők viseljék a felelősség terhét. Bízunk Istenben, higgyünk és haladjunk előre. A menny hírnökei fáradhatatlanul őrködnek, szüntelenül megbízásokat hajtanak végre velünk kapcsolatban. Ezekből látjuk, hogy Isten keze irányítja a kerekeket. Az isteni tanító azt mondja e munka minden résztvevőjének, mint régen Círusnak: „Felővezlek téged, bár nem ismertél.” (Ésa. 45:5) {5T 753.4}

Ezékiel látomásában Isten a kérubok szárnya alatt tartotta kezét. Ez arra tanítja szolgálait, hogy Isten hatalma teszi sikeressé őket. Ha kivetik magukból az álnokságot, ha megtisztítják szívüket és lelküket, akkor az Úr együtt fáradozik velük. {5T 754.1}

Az élőlények között villámgyorsan mozgó, ragyogó fény azt a sebességet jelzi, amellyel a földi történelem a befejezéshez közeledik. Aki sohasem szunnyad, aki következetesen tervének megvalósításán dolgozik, az szépen, kisiklás nélkül tudja fejleszteni hatalmas művét. Ami a véges elmék számára átláthatatlanul bonyolult, azt az Úr keze tökéletes rendben tartja. Mindig talál módot arra, hogy meghíúsítsa a gonoszok szándékát. {5T 754.2}

Testvéreim, nincs időnk most a gyászra és a kétségbeesésre. Nem a kételkedés és a hitetlenség ideje ez. Krisztus most nem fekszik József új sírjában, amelyen nagy kő és római pecsét van. Üdvözítőnk feltámadt. Király Ő és a seregek Ura, kérubok között ül. A nemzetek küzdelme és harca közepette megvédelmezi népét. Aki az egeket uralja, az a Megváltónk, s Ő felmér minden próbatételt. Szemmel tartja a kemence tüzeit, amely

minden embert megpróbál. Amikor a királyok erődjei megdőlnék, amikor Isten ellenségei elpusztulnak, népe biztonságban lesz az Ő kezében. {5T 754.3}